

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 67.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ὃ ἦεν βασιλεύων αὐτὸν φιλεῖσαι διε-
κώλυεν. Ἀλέξανδρος δὲ ἐδὲ ἰδεῖν τὴν
Δαρείου ὑπερμυῖαν. ἀχρὸν νομίζας τὴν
ἄνδρα ἐλόντα γυμνασίου ἠπληθύναι. εἰ
δὲ μὴ μόνον ἑλληνοῖς, ἀλλὰ καὶ βαρ-
βαρικοῖς καὶ ὁμοειδέμασι χεῖρα-
δοῦ, ἔδὲ τὸ τοῦ ποῖναι ὁμοειδέμα-
σι. Κύρος γὰρ ὁ παλαιὸς βασιλεὺς ἐδὲ
ἰδεῖν τὴν Πάνθησαν ἀφορεῖσθαι αὐ-
τῷ. καὶ ἀμύχανον τι κάλλος ἔχειν μαρ-
τυροῦν ἐπισημαίνον. ἀλλὰ καὶ τῷ
ὁμοίῳ συμπαροῦς καὶ μηδὲν λέγοντι πά-
χων δεινόν, παρήνει, ἢ μὴ συμπαροῦς εἰς
αὐτὸν ὄρα. τὸ μὲν γὰρ πῦρ, φησι, τὴν
ἐγγὺς ὄντας κατακαίει. τὸ δὲ κάλλος,
καὶ τὴν πόρρω ἐστῶτας, καὶ οὐκ ἐφύ-
σατο. ἐάτω γὰρ σκῆνος ὁ κρείττων εἶ-
ναι φήσας τῆς ἡδονῆς, καὶ ἐπειδὴ πεί-
θειν οὐκ ἠδύνατο. σώφρων γὰρ ἦν σκῆ-
νη, βίαι αὐτῇ ἐπέβη ἠπειλήσεν. ἕως
σκῆνη τῷ Κύρῳ ἐμύλυσε, ὅτις συγ-
γυῖς ὅτι ἀμάχῳ ἡμῶν συγκατε-
γυῖος, ἔπαθεν ὁ παλαιὸς ἐπάθεν. ἐδήλωσε
τῷ μηδὲν εἶναι τῆς φέας βλάβεισθαι ἀ-
λαζνεομενῶ. εἰ μὲν πεῖθει τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ δὴ. εἰ δὲ βιάσῃ, ἔσονται συγ-
γυῖ. εἰ τοῖνυν, καὶ ὁ εὐαγγελικὸς καὶ
σμός, καὶ ὁ τῶν παροιμιῶν συγκατε-
γυῖ, ὁ τὴν σοφίαν συντάξας, καὶ τὰ ἑλλη-
νικὰ καὶ ἰσραηλῆσιν ὁμοειδέματα εἰς τῶ-
το συμβαίνεισι, φυλακτέον παντὶ δέ-
ει. καὶ χαλιωτέον τοὺς ὀφθαλμούς,
καὶ ἀφεκτέον τῆς ἀειρέργης, καὶ ἀκο-
λάστῃ φέας, ὡς τῶν χαλίων καθαπο-
μνήσθαι. μεγίστη γὰρ εἰς ταύτης εἰς τὴν
ψυχὴν εἰσρεῖ κακία. τὰ γὰρ κακία
αὐτῆς καταταχούσα, καὶ τὸν λο-
γισμὸν ἐξελάσασα ὅλῳ αὐτῷ τοῦ
πάθος εἶναι ποιεῖ.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. ζζ.

Πυθόμβρος ὅτι δέον σε παροτρύνειν
τῇ μετανοίᾳ, δέον αὐτῇ συμπαροῦς

amabat, cū ipsum osculari vellet, inhi-
buit. Alexander verò Darij uxorem ne in-
tueri quidē sustinuit: quod turpe esse cen-
feret, eum, qui viros superasset, à fœminis
vinci. Quod si non modo Græcorum, sed
etiam Barbarorum exemplis utendum est,
ne hoc quidem facere detrectabo. Cyrus
igitur Persarum rex, Pantheam, quæ ipsi af-
signata fuerat, atque incredibili quadam
pulchritudine prædita esse ferebatur, ne
conspicere quidem ausus est. Quinetiam
eū, qui ipsam assidue cernebat, nec se vlllo
propterea libidinis motu agitari dicebat,
vt ne eam assidue perspiceret, admonebat.
Ignis enim, inquiebat, eos duntaxat, qui
propius ad eum accedunt, exurit: pulchri-
tudo autē eos etiā, qui procul remoti sunt,
Nec verò hac in re mentitus est. Nam ille,
qui voluptate superiorē se esse prædicarat,
captus est. Ac quia eā nulla oratione per-
mouere poterat (pudicitie enim laude præ-
stabat) vim se ipsi allaturum esse denun-
ciauit, quo ad illa tandē de hac re Cyrum
certiorem fecit. Qui cū intelligeret, eū,
propterea quod cū eiusmodi fera, cui nul-
læ vires pares esse queant, inclusus exitif-
set, in hanc fraudem incidisse, ipsi, qui se
nullo ex aspectu detrimento affici nimis in-
solenter gloriabatur, hæc significauit: Si
mulieri, quod cupis, persuades, per me id
licet. Si autem vim adhibes, id minimè pa-
tiar. Cū igitur & Euangelicum oraculū,
& Prouerbiorum author, & qui Sapientie
librum condidit, & tam Græca, quàm Per-
sica exempla in hoc conueniant, omnibus
viribus oculos custodire, ac velut inuictō
fræno coercere oportet, atque à curioso &
impudico cōspectu, vt intimas animi par-
tes perstringente, sese abstinere. Maxima
enim ex ea in animum improbitas influit,
Nam cū ipsius arcem occuparit, ac ra-
tionem expulerit, totam eam libidini ad-
dictam ac nancipatam reddit.

Zosimo Presbytero. 67.

Posteaquàm intellexi te, pro eo quod ad
pœnitentiam accurrere, ac scelera tuorū

¶ k iij

veniam petere oportebat, in pristina adhuc studia & flagitia maiori adhuc animi conatu & contentione incumbere, usque in hærere, id videlicet summo studio agentem, ut priora per posteriora obscures, tum ego collachrymans ad me ipsum hæc verba habui. O Isidore, quid frustra te fatigas, in petras semen iaciens? Quid ei prodesse studes qui iuvari non vult? Quid laboras & excubas, cum is, propter quem excubiæ aguntur, ea quæ scribantur exequi recusando, inanes eas reddat? Quin tu vano labore te ipsum cruciare, atque Æthiopæ dealbare, & ignem verberare, ac laterem coquere desinis? Postquam autem ad fatietatē vsque me ipsum accusavi, bona spes rursus exorta est, quæ me inuitum etiam ac repugnantē ad has quoque rursus literas cudendas adegit. Quamobrē tu quæso, quod malorum processeris, considerans, induc animum ad pœnitentiam reuerti.

Theognosto Presbytero. 68.

Demitor equidē, quonam pacto ij, qui animi insolentiam ac fastum & tumorem ex eo conceptum, quoddam antistitiij honore præ aliis affecti sint, minimè astringunt, sublimiùs, quàm par sit, de se sentiant, ac ne ipsum quidem iam relinquere velint, probro scilicet atque contumeliæ ducentes à iure & æquo superari.

Nilo. 69.

Quandoquidem ingens est humilitatis fastigium, ac contra ingens arrogantia ruina, idcirco te moneo, ut illud amplectare, in hanc autem minimè incidas.

Ophelio Grammatico. 70.

Non litora duntaxat, ut ab Homero dictum, atque à te scriptum est, eructantis maris spumam clamant: verum & terra, & mare, flagitia ea, quæ à Zosimo designata sunt, velut tragicis verbis exaggerant. Eo enim stuporis atque indolentiæ pro-

ὅτι τοῖς πεπλημμελημένοις ἐπαγωγὴν τῶν περὶ τοὺς ἀρετῆρας, ἐπαποδὴν τοῖς μιάσμασιν, αἰετὰ περὶ τοὺς δευτέρους ἀποκρίψαι φιλοτιμύμενος. εἴτα δακρύσας ἔβλεν πρὸς ἑμαυτὸν, ὁ Ἰσίδωρε, τί μα' ἔτι χεῖνεις, κατὰ πετρῶν σπείραν; τί ἀφελῆσαι σπυδαίους τὸν ἀφελήθηται μη βυλόμενον; τί πονεῖς, καὶ ἀρτυπνεῖς, τοῦ, δι' οἱ ἡ ἀρτυπνία γίνεται, τῶ μὴ ποιεῖν τὰ γραφόμενα, ματαίαν αἰτίω ἀποφαινοῦτος; παύσαι ματαιοποιῶν, καὶ ἀήθια σμύζων, καὶ ἐς πύρ ξείνων, καὶ λίθον ἔβω, ὡς δὲ κόρον ἔλαβον ἑμαυτὸν ἀπαιδύμενος, χεῖρην πάλιν ἐλπίς ἔφυ, ἡ πῆσ καὶ ἀκούσα ἐξέβιάσατο, καὶ ταῦτα πάλιν χεῖρσαι τὰ γράμματα. αἰτὸς ποιηροῦ σιοπήσας οἱ τῆς κακῶν ἐχρηστας, εἰς μετανοίας παλινδρομήσαι περὶ θυμῆτη.

Θεογνώστῳ πρεσβυτέρῳ. ζη.

Λίαν θαυμάζω, πῶς οἱ μὴ ἔπι σφίγγοντες τὸ χαῖνον, καὶ τὸ ὅτι τῶ πρεσβυτέρου ἡξιώσασαι ὡς τὸς πολλοὺς ἴημα μείζον τῶ δικῆσ φρονοῦσι. καὶ ἐδ' αἰτὸ λοιπὸν ὡς χροῆσαι ἀξίωσι τῶ ἡτήθηται τῶ δικῆσ ἕβει ἡ γέμενοι.

Νείλῳ. ζη.

Ἐπεὶ μέγα τῆς ταπεινοφροσύνης τὸ ἕλος, καὶ τῆς ἀλαζονείας τὸ πῖσμα, συμβεβηκὸς σοὶ ἐκείνο μὲν ἀσάλασται, τῆσ δὲ μὴ περὶ πτεῖν.

Οφελίῳ γραμματικῷ. ο.

Οὐκ ἦνοες μῆσαι, ὡς Ομηροῦ μὲν ἔφη, σὺ δὲ γέγραφας, βῶσισι, εἰνεσ, μέγας ἀλὸς ἀχίω, ἀλλὰ γῆ τε καὶ γάλατα, τὰς ὡς τὸ Ζωσίμου καὶ ἕρρηγείσας ὡς ἀνομίας ἐκτραγῆσαι, τὸσθεσ γὰρ, ὡς φασιν, εἰς ἀναλησσαι ἡρῆ.